

1. KAPITOLA

Lucian

V ŽIVOTĚ JSEM SE NAUČIL jednu věc – nejlepším útočištěm pro zlomenou duši je náruč něžné ženy. Jasně že mě ani nenapadlo, že ženou, na kterou se obrátím, bude moje babička. Ano, má mě moc ráda. A ano, její sídlo Rosemont představuje dokonalé útočiště. Smutná pravda však je, že jsem neměl na koho jiného se obrátit. Moje snoubenka byla pryč, moje kariéra skončila a byl jsem zlomený.

Což znamenalo, že jsem vyrazil na Rosemont. Kde se po mně očividně vyžadovalo, že budu babičku poslouchat na slovo. Její prostřední jméno sice nebylo *šťoura*, ale mělo by být.

Svým komicky zpěvavým hlasem dokázala překřičet i údery mého kladiva. „Existuje takový báječný vynález, kterému se říká *nastřelovačka hřebíků, titou*.“

Potlačil jsem povzdech, odložil kladivo a otočil se k ní. Stála pod mým žebříkem s rukama na širokých bocích a na tenkých rudých rtech jí hrál vlídný, avšak mírně vyčítavý úsměv.

„Mám svoje kladivo rád.“

Oči jako zelené skleněné láhve se jí zaleskly. „Muž by neměl mít tak rád nástroj, který schovává před světem.“

Panebože. Tohle byl teď můj život – v němž skřípu zuby, kdykoli moje babička, pro kterou je stud cizí slovo, ucedí sexuální dvojsmysl.

„Potřebuješ něco, *mamie*?“

Nepodařilo se jí dostat se mi pod kůži, a tak s povzdechem svésila ramena. Na sobě měla jeden ze svých hedvábných kaftanů, a když podrážděním rozhodila ruce, vypadala jako malá hlava, která trčí z oranžovo-modrého závěsu.

Potlačil jsem úsměv, protože jinak by začala vyzvídat, co se tak usmívám, a po zbytek dne by mi nedala pokoj.

„Pamatuješ si na Cynthii Maronovou?“

„Je mi líto.“

„Je to moje velmi drahá přítelkyně. Jednou ses s ní potkal, bylo ti pět.“

Typická babi. Má bohatý společenský život a pamatuje si každého, s kým se kdy setkala. Ani jsem se neobtěžoval ji upozornit, že ne všichni mají takový talent.

„Aha.“

Navíc jsem netušil, kam tím míří, věděl jsem však, že se k tomu nakonec dobere.

„Cynthia má vnučku Emmu,“ zamumlala babi tiše. „Chudinka to měla v poslední době těžké a potřebuje si odpočinout.“

„Snad sem nejede?“ Tohle není můj dům. Babi si může pozvat, koho bude chtít, ale krucinál – přijel jsem, abych byl od všech a všeho daleko. Včetně hostů.

„Ale jistě,“ odvětila babi. „Proč bych o ní asi jinak mluvila?“

Neměl jsem právo si stěžovat.